

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

ad Orationem; argumenta & mysteria meditationum; affectus ex eis deducendi; colloquia cum Deo instituenda; ratio, & modus potentias animæ ad hæc omnia applicandi, fructus & profectus, ad quos hæc sunt dirigenda; reflexiones & examina circa eadem instituenda, ad puriorem & excellentiorem fructum colligendum: tradit etiam modum ad contemplationem & perfectum Dei amorem ascendendi, & internis sensibus cum quiete ijs fruendi, quæ in ipsa meditatione occurrerunt. Quod totum fusiùs declarauimus in nostris libris Meditationum, & Ducis spiritualis.

§. I.

NVNC subiiciam speciales aliquas rationes, ob quas homines Societatis debeant hunc Orationis modum, quem P. nosser S. Ignatius in suis exercitijs nobis reliquit, tenere, magnamque eorum opinionem habere. *Primum* est, quod ut Philosophi dicunt, res omnes eisdem causis conseruantur & augentur, quibus fuerunt generata: cumque Societas in suis iuitijs fuerit per hunc modum Orationis sensim generata, quo (ut P. Ribadenerius lib. 1. vitæ S. nostri Patris cap. 8. ostendit) vocati fuerunt & inceperunt primi nostri Patres, & ad magnam sanctitatis celsitudinem peruenerunt: Eadem igitur via nos eorum filij & successores ire decet: per quam, nisi nobis ipsis desinamus, ad eandem perfectionis altitudinem perueniemus.

DEINDE ex traditione habemus, quod Deus D. N. reuelauerit Sancto nostro Fundatori ac tradiderit

diderit hæc exercitia: (vt statim videbimus) nec dubium, quod non sint ipsi pro se solo tradita, sed vt per ea, religionem hanc Societatis plantaret, ad cuius fundationem eum elegerat; eaque filiis ac successoribus suis communicaret; essentque præcipuum armorum genus, quibus bellum Dæmonibus inferrent; animarum verò salutem promouerent; & ipsa experientia, id ita esse ostendit stupendis mutationibus & fructibus, quos in plurimis omnium statuum personis protulerunt: æquum igitur est, eum nos modum amplecti, & sequi tanquam nobis à Deo D. N. in magnam nostram utilitatem traditum. Et liceret etiam ipsos homines Societatis, qui nunc viuunt, testes huius utilitatis adferre: ipsis enim manibus (vt dicitur) palpant spiritus renouationem, quam sentiunt ex eo, quòd singulis annis recipiant se ad hæc exercitia per octo decemue dies facienda.

AD cuius rei Confirmationem oportunum existimaui, specialem quandam reuelationem hic referre, quam spero omnibus futuram consolationi. Ex multis personis, altissimæ Orationis, quibuscum egi (quæ non fuerunt paucæ, postquam cum eis ago) fuit quædam, cui Deus D. N. & Sanctissima eius mater extraordinarias valde fauores, & misericordias exhibebant; de cuius sincera veritate, cum aliquid dicit, habeo eam moralem certitudinem, quam in huiusmodi rebus homo habere potest. Illa inquam mihi dixit, quæ referam. Cum illa intelligeret, homines Societatis, ad hæc exercitia facienda, se colligere Anno 1600, pro more nostro recepto: voluit & illa in domo sua se colligere, vt eadem faceret modo, quo pos-

fet. Cumque coepisset, & mane quodam in sua O-
 ratione esset cum Domino, vidit oenlis mentis
 venientem, & ad se appropinquantem Sanctum
 quendam Angelam insignis maiestatis: quæ ob-
 stupescens nesciens quid hoc esse posset, dixit ei
 ille se esse Archangelum Gabrielem, & missum à
 Sacratissima Virgine, vt ipsam saluaret, & qua-
 dam significaret. Illa, quæ valde erat humilis, hoc
 audiens, magis obstupuit; seque contraxit, petent
 ad Angelo, vt priusquam referret, quæ in manda-
 tis habebat, permetteret ipsam diutius cum Deo
 D.N. de re adeò graui tractare (quod in huiusmo-
 di occasionibus facere solebat.) Angelus, cui val-
 de placet humilitas, & cautela, sanctaque illa ex-
 reuerentia contractio; respondit, id sibi valde pla-
 cere. Quare eo, quasi ibi non esset, prætermisso,
 accessit ipsa ad Dominum nostrum, (quem vbique
 præsentem esse fides sancta nos docet) magno-
 que animi sensu affectu suam ei miseriam & vili-
 tatem proposuit, humiliter petens miser cor-
 diam; & vt ab ea dignaretur auertere quidquid
 sanctissimæ eius voluntati conforme non esset.
 Cumque in his & alijs huiusmodi petitionibus
 aliquamdiu hæssisset, audiuit internam Domini
 vocem dicentis, vt quæ Angelus dicturus ei esset,
 audiret. Et illa certior & securior interius facta
 quòd totum illud esset Dei opus, eum in modum
 quo diuina sua Maiestas cum seruis suis agere so-
 let, & cum suis Prophetis faciebat, audiuit flexi-
 genibus, & magna cum reuerentia quæ S. Ange-
 lus in cõmissis habebat. Qui Reginae caelestis no-
 mine ei dicebat: exercitijs quæ facere cogitasti
 per mentis ratiocinationes & meditationes ma-
 gnitudo

S. Thomas 2.
 2. q. 171. a. 5.

gnitudinem Dei & infinitorū bonorum, quæ per Christum vobis cōmunicantur, (in eum ferè modum quo fiunt in Societate) singulare obsequium Reginae nostræ præstabis: significat enim tibi se fuisse & esse tanquam patronam & fundatricem illorum Societatis exercitiorum: nam se adiuuif- se ac docuisse S. P. Ignatium vt ita fieret, ideoque hoc nomine initium se dedisse huic operi: imò & se toto tempore vitæ suæ in Sanctis huiusmodi exercitijs fuisse occupatam, Hæc fuit reuelatio de cuius veritate (vt dixi) perpensis omnibus circumstantijs eius, cui facta est, non possum dubitare. Certoque credo, non illi personæ factam fuisse reuelationem propter se; sed propter nos: vt scilicet Societatis homines, ac cæteri, qui sanctis his meditationibus exercentur, aliquod eis tempus seorsim tribuentes, pluris ea faciant, & ad ea continuanda magis animentur: siquidem talem habent fundatricem, protectricem, & adiutricem, qualis est ipsa Virgo Sacratissima, Dei mater, quæ etiam ea fecit, licet cum maiori excellentia absque vlla cōparatione, quàm nos, voluitque rem hanc nobis manifestare, vt illustrissimum & sanctissimum eius exemplum sequeremur.

ALIA quoque ratio valde efficax permouere nos debet ad hunc orandi modum, eò quòd Oratio non sit proprius finis Societatis, nec aliarum Religionum mendicantium, quæ cum proximis agunt: sed earum tantum, quæ solitariam vitam ducunt; sed instrumentum quoddam vniversale, quo simul cum alijs medijs vtimur, ad virtutes cōsequendas & animas Deo lucrandas: quare eam Orationis formam sequi debemus, quæ Dominus
noster

noster nobis designauit, tanquam proprium aptumque medium ad nostri Instituti finem consequendum. Ea autem forma est, quam noster Fundator nobis reliquit, quæ aptissima est ad finem prædictum; proinde perfectè per eam obtinebitur.

HAS & plures alias rationes collegit breuiter ac pulchrè Pater Ioannes Suarius, huius Prouinciæ Præpositus Prouincialis, in quadam exhortatione, quam ex hac occasione tunc habuit. Pater noster Generalis Euerhardus Mercurianus grauiter tulit, cum ex literis nostrorum intellexit aliquos singulari quodam spiritu, non satis composito, contemnere rationem & formam Orationis nostrorum exercitiorum: velleque inducere quandam nouam rationem orandi. Et ita de hoc argumento literas dedit, tum ad P. Balthassarem Aluarium, tum ad P. Prouincialem huius Prouinciæ, mense Martij Anno 1577. & has ego vidi, & ex eis accepi aliquas rationes earum, quas in proximis duobus capitibus posui. (idem autem & illæ continebant, quæ ad Patrem Balthassarem dabantur) vtrisque autem commendabat, vt iuxta ea, quæ in eis continebantur, dirigerent iuuarentque nostros, vt modum Orationis nostrorum exercitiorum magni facerent, & sequerentur. Quod vt exequeretur P. Prouincialis, (cum ego Anno 1578. in hoc Sancti Ambrosij Collegio vltimo anno Theologiæ studerem) exhortationem spiritualium ad nos habuit valde refertam spiritualibus monitis, sanctisque documentis pro ijs, qui Orationi incumbunt, quam ego statim in libello meo adnotauit, visumque mihi est ad rem fore, illam

hic inferere eisdem ferè verbis; aliquibus tamen additis ad ampliorem eorum, quæ dicuntur, explicationem.

§. II.

Exhortatio P. Ioannis Suarÿ qua ostenditur, quanti sit momenti, quamq; tutus modus Orationis in exercitiis nostris præscriptus.

RATIONI omnino consonum est, nos gaudere, gratiasque Deo D.N. agere, quòd nobis modum præscripserit rectum ac secutum cum ipso agendi, qualis in nostris exercitijs continetur. *Primum*, quia si Aduocatus & Iudex, & vnusquisque alius cupit, datque operam, vt rectè suo munere fungatur, eò quòd agi videat de suo honore, facultatibus, aut vita: quantò magis optare debet religiosus rectè in suo munere agere, hoc est in agendo cum Deo: cum in hoc non solum de facultatibus, aut temporali vita agatur, sed de ipsa æterna. *Deinde*, quia si magni sit, quod qui aliquòd proficiscitur, sciat se bonam viam tenere, absq; metu aberrandi, aut retrocedendi: quantò maioris erit solatiÿ ei, qui agit de Oratione, quòd sciat se rectam tenere, ac tutissimam viam: esset enim valde molestum, si post aliquot annos in Religione & Oratione positos, deprehendat homo, se esse deceptum, eò quòd rectam viam nõ tenuerit. Quod autem nostrorum exercitiorum via recta sit ac tuta, intelligimus *primò* ex fructu, quem